SANCTISSIMI D. N. DOMINI
INNOCENTII
Diuina Prouidentia
PAPÆ XIII.

Apoſtolicæ litteræ ſuper Eccleſiaſtica Diſciplina in Regnis Hiſpaniarum.

ROMÆ, MDCCXXIII.

Typis Reuerendæ Cameræ Apoſtolicæ.

INNOCENTIVS PAPA XIII.

Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICI Miniſterij, quod Nobis, licèt immerentibus, impoſuit Superni diſpoſitio Conſilij, ratio præcipuè exigit, vt Eccleſiaſticæ Diſciplinæ in ijs, qui in ſortem Domini vocati ſunt, aut ſeruandæ, aut vbi opus fuerit, reſtaurandæ, iuxta ſacrorum Canonum inſtituta, & ſanctiſſimas Eccleſiæ leges, & ordinationes omni ſtudio aduigilemus; poſt enim primi Parentis lapſum ſemper ad inferiora nos deprimit humanæ mortalitatis infirmitas, & carnis fragilitate obſeruantiæ vigor paulatim relaxatur; vnde & de mundano puluere religioſa etiam corda ſordeſcere, & in ipſo Agro Domini ſpinas, ac tribulos identidem germinare quotidiana experientia edocemur: quòd ſi noxia inde euellantur, & vtilia plantentur, dubitandum non eſt, quin vberior, benedicente Domino, electi ſanctorum operum frumenti meſſis exurgat, omniſque Populus in via Domini, prælucente Clero, feliciter progrediatur. Cum itaque Dilectus Filius Noſter Ludouicus S. R. E. Cardinalis Belluga, & Moncada nuncupatus, Eccleſiæ Carthaginen. ex conceſſione, & diſpenſatione Apoſtolica Præſul, in ipſis Pontificatus Noſtri primordijs, Nobis expoſuiſſet nonnulla Eccleſiaſticæ diſciplinæ rationibus, ac ſaluberrimis Sacri Œcumenici Concilij Tridentini Decretis haudquaquam conſentanea ſenſim in diuerſis Inclytæ Nationis Hiſpanicæ locis obrepſiſſe, ijſque vt opportunum remedium adhiberetur a Nobis, quibus eſt commiſſa plenitudo ſollicitudinis, nedum ipſe Ludouicus Cardinalis, & Præſul, ſed & alij Ven. Fratres Archiepiſcopi, & Epiſcopi Regnorum Hiſpaniarum humiliter poſtulaſſent; eorumque enixis precibus ſua etiam ſtudia, ac vota chariſſimus in Chriſto Filius Noſter Philippus Hiſpaniarum Rex Catholicus pro eius ſingulari pietate, & eximio Chriſtianæ Religionis zelo, datis hac de re ad Nos pluribus literis, coniunxiſſet; Nos Congregationi particulari nonnullorum ex Venerabilibus Fratribus Noſtris eiuſdem S. R. E. Cardinalibus Concilij Tridentini Interpretibus a Nobis deputatorum rem omnem ſedulò examinandam demandauimus. Id autem cum ab ipſa Congregatione Cardinalium ea, qua par erat, maturitate præſtitum, il-

liusque sententia ad Nos per eiusdem Congregationis Secretarium relata fuerit; de memoratorum Cardinalium consilio, congruum, & opportunum duximus ea, quæ infrà sequuntur, ad Omnipotentis Dei gloriam, Ecclesiæ vtilitatem, veteris disciplinæ instaurationem, & spiritualem Regnorum Hispaniarum ædificationem, hac nostra perpetuò valitura Constitutione statuere, decernere, & declarare.

Primùm igitur, cum a Patribus memorati Concilij Tridentini, Diuino afflante spiritu, sapientissimè animaduersum fuerit, quantùm Christianæ Reipublicæ intersit accuratum haberi delectum circa eos, quibus Sacra Ministeria committenda sunt, & in quorum vitam cæteri Fideles iugiter oculos conijcientes sumpturi inde sunt exemplum, quod imitentur; proptereaque prouidè ab ijsdem Patribus cautum fuerit Ecclesiasticæ Militiæ per primam Tonsuram adscribendos nonnisi illos esse, qui probabilem præbeant coniecturam, se non sæcularis iudicij declinandi consilio, sed sincero animo præstandi fidelem cultum, ac seruitium Deo, hoc vitæ genus elegisse: volumus, vt pro tutiori ipsius Conciliaris sanctionis executione, ab omnibus Regnorum Hispaniarum huiusmodi Archiepiscopis, & Episcopis, non alij ad primam Tonsuram in posterum admittantur, quàm quibus Ecclesiasticum aliquod Beneficium statim conferendum sit; aut quos constiterit litterarum studio operam sic dare, vt quasi in via ad Ordines, tum Minores, tum etiam deinde Maiores suscipiendos versari videantur; vel demum quos viderint expedire alicuius Ecclesiæ seruitio, vel ministerio deputari.

Et tam in his, qui ad primam Tonsuram, quàm in alijs, qui promoueri ad Ordines etiam minores optauerint, omnino seruetur pariter regula ab eodem Concilio Tridentino tradita; nimirum, vt nullus ordinetur, qui iudicio sui Episcopi non sit vtilis, aut necessarius suis Ecclesijs, quique illi Ecclesiæ, aut pio loco, pro cuius vtilitate, aut necessitate assumitur, non adscribatur, vbi re ipsa functiones muneri suo consentaneas exerceat. Quod si qui modò reperiantur, vel Clericali Tonsura iam initiati, vel ad Ordines siue minores, siue maiores iam promoti, qui nulli certæ Ecclesiæ, vel loco pio adscripti fuerint: Episcopi adscriptionem huiusmodi, vel a seipsis, vel a Prædecessoribus suis omissam, statim suppleant, non minùs quoad omnes in maioribus Ordinibus, etiam Presbyteratus, constitutos, quàm quoad eos qui vel sola prima Tonsura, vel minoribus Ordinibus initiati, Beneficium tamen Ecclesiasticum possident. Ex reliquis autem, vt præfertur, vel sola prima Tonsura insignitis, vel in minoribus Ordinibus constitutis, sed Beneficio carentibus, nonnisi eos adscribant, quos Ecclesijs suis vtiles, vel necessarios esse iudicauerint. Cæterum antedictæ adscriptionis executionem differri posse per ali-

aliquod temporis ſpatium, quod ipſis Epiſcopis conueniens videbitur, permittimus quoad eos, qui a Diœceſi, in qua Tonſuram, vel Ordines ſuſceperunt, cauſa ediſcendi litterarum ſcientias in aliqua publica Vniuerſitate, vel Gymnaſio, ſiue ex alia rationabili cauſa a ſuo Epiſcopo approbata, vel approbanda, abſentes reperiantur.

Cum autem Clerici, qui in Epiſcopalibus Seminarijs educantur, vt commodiùs ad literarum, ſacrarumque rerum ſtudium operam conferre, alijſque a Concilio Tridentino præſcriptis addiſcendis magis aſſiduè incumbere poſſint, teneantur iuxta eiuſdem Concilij Decretum diebus tantùm feſtis Cathedrali, alijſue loci Eccleſijs inſeruire: hanc quidem ſeruitij per eos obeundi rationem ſeruari in omnibus Hiſpaniarum Diœceſibus, necnon ipſos generalibus dumtaxat totius Cleri ſupplicationibus, ſiue Proceſſionibus intereſſe volumus, & mandamus; ſublata quacumque maioris ſeruitij conſuetudine, etiam immemorabili, poſtpoſitaque etiam quacumque Appellatione, aut Inhibitione. Si quod autem Seminarium reperiatur, in cuius fundatione aliter cautum eſſet ob adiectam grauioris ſeruitij legem ab illo, qui Seminarium ipſum fundauerit, ſeu dotauerit, vel ei piam aliquam largitionem contulerit; Epiſcopi ad Nos, & pro tempore exiſtentem Romanum Pontificem id referant, vt deſuper opportunè prouideri valeat.

Præterea, cum maximè deceat eos, qui propiùs ad Sacratiſſima Myſteria acceſſuri ſunt, vltra cætera requiſita, congruenti etiam pollere ſcientia, qua præditi viam ſalutis indicare alijs Chriſtifidelibus poſſint: Epiſcopi nonniſi eos ex Clero tam Sæculari, quàm Regulari ad Sacros Ordines admittant, quos ob ſcientiam, aliaſque qualitates eo gradu verè dignos per diligentem inquiſitionem compererint; adeo vt ſatis non ſit illos, qui promoueri ad Ordines prædictos optant, linguam latinam intelligere, Cathechiſmo inſtructos eſſe, atque aptè reſpondere quæſitis circa Ordinem ſuſcipiendum ſibi in examine propoſitis. Qui verò ad Presbyteratum erunt aſſumendi, idonei priùs per accuratum ſimiliter examen comprobentur ad miniſtranda Sacramenta, & ad Populum docendum ea, quæ ſcire omnibus neceſſarium eſt ad ſalutem: quod quidem vt rectè præſtari poſſit eoſdem Epiſcopos in Domino hortamur, vt, quantum fieri poteſt, eos tantùm ad Sacerdotium aſſumant, qui ſaltem Theologiæ moralis competenter periti ſint.

Quod ſi Domicilium in vna Diœceſi habentes, Beneficium verò in altera, ordinari ad eiuſdem Beneficij titulum optauerint ab Epiſcopo, in cuius Diœceſi Beneficium huiuſmodi ſitum eſt: Epiſcopus Domicilij debeat eos, ſi in ſuam Diœceſim reuerſuri ſunt, ſuper ſcientia, vel idoneitate examinare ante conceſſionem Litterarum Teſtimonialium ſuper eorum natalibus, ætate, moribus, & vita iuxta Conſtitutionem fel: rec: Innocentij Papæ XII. Prædeceſſoris

 No-

Nostri, quæ incipit *Speculatores* obtinendarum; addito quoque cōpertæ idoneitatis testimonio in ijsdem litteris: hæque concedi nullatenus debeant, si antedicto examine tamquam habiles approbati non fuerint, iisque iuxta præmissam formam non impetratis, minimè possint ab alio Episcopo, cui etiam ratione obtenti Beneficij subiecti sint, ad Ordines promoueri: sique secus fiat, Ordinans quidem a collatione Ordinum per annum, Ordinatus verò a susceptorum Ordinum executione, quamdiu proprio Ordinario videbitur expedire, eo ipso suspensus sit, alijsque insuper grauioribus pœnis pro modo culpæ, Nostro, & pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio infligendis vterque subiaceat. Cumque etiam iuxta memoratam Innocentij Prædecessoris Constitutionem ratione, ac titulo Beneficij in aliena Diœcesi obtenti non aliter liceat Ordines ab Episcopo eiusdem Diœcesis suscipere, quàm si Beneficium prædictum sit eius redditus, vt ad congruam vitæ sustentationem, detractis oneribus, per se sufficiat; declaramus, sufficientiam huiusmodi præfiniendam esse, non iuxta Taxam Synodalem, siue morem pro promouendis ad Sacros Ordines vigentem in loco prædicti Beneficij (nisi tamen illud continuam, & præcisam residentiam requirat), sed iuxta Taxam, vel, ea deficiente, iuxta morem in alio loco Domicilij vigentem.

Porrò ad sartam, tectamque seruandam Ecclesiasticam Disciplinam non minùs momenti habet, quod Clericali militiæ nomen dare non permittatur ijs, qui haud satis idonei sint, quàm quod eidem militiæ iam adscripti laudabilem viuendi rationem sectentur, eamque morum exhibeant innocentiam, quæ Sanctitati suscepti Instituti respondeat, multòque magis, quod abstineant ijs, quæ a Sacris Canonibus iure meritoque vetita sunt, vti prorsus indigna hominibus Tabernaculum Domini inhabitantibus, & venerando Altaris ministerio dedicatis. Statuimus propterea, atque decernimus, quod, si qui sunt Clerici, aut prima Tonsura, aut Ordinibus minoribus initiati, nullumque Ecclesiasticum Beneficium possidentes, qui, neglectis Concilij Tridentini Decretis, habitum Clericalem, ac Tonsuram non deferant, vel si etiam deferant, non tamen certæ Ecclesiæ, aut Loco Pio, cui ex mandato Episcopi adscripti fuerint, inseruiant, siue in Seminario Ecclesiastico, vel in aliqua Schola, aut Vniuersitate de licentia sui Ordinarij non versentur; Episcopi, nulla etiam præmissa monitione, eos Priuilegio Fori priuatos declarent, eorumque adscriptionem seruitio certæ Ecclesiæ antea factam deleri iubeant. Sique ij meliorem vitæ rationem non inierint, aut etiam si alij sint, quos ex propria culpa efficiendos idoneos promotioni ad Sacros Ordines sperari nequeat; ijdem Episcopi, seruatâ formâ a Sacris Canonibus traditâ, ad priuationem aliorum Clericalium Priuilegiorum contra ipsos procedant. Vbi

verò

verò reperiantur Clerici Cappellanias, vel Beneficia, cuiuscumque etiam tenuis redditus, obtinentes, quorum improba vita alijs offensionem præbens destruat potiùs, quàm ædificet, vel concubinarij, aut fœneratores, vel ebrietati, ludisue alearum dediti, vel satores rixarum, vel negotiatores, vel arma gestantes, vel incertis sedibus vagantes, vel Clericalem habitum, Tonsuramque non deferentes, vel Ecclesiastica Immunitate in fraudem tributorum, & vectigalium a Laicis non exemptis soluendorum temerè abutentes, vel qui demum similia, aut maiora crimina patrantes, numero magis, quàm merito ad Ecclesiam pertinere visi fuerint; Episcopi, præmissis tamen necessarijs monitionibus, seruatisque alijs de iure seruandis, contra ipsos, ad pœnas a Romanis Pontificibus Prędecessoribus Nostris, & a Sacris Concilijs impositas, & etiam ad priuationem Beneficiorum, Cappellaniarum, & Ecclesiasticorum Officiorum in omnibus illis casibus, in quibus prædicta priuatio a Sacris Canonibus imposita est, humanis quibuscumque rationibus posthabitis, procedant, memores seipsos neglectæ subditorum emendationis condignas, Deo vindice, pœnas persoluturos.

Sed & cum Personæ Ecclesiasticæ nunquam satis in obsequijs supremo Numini exhibendis, ijsque præstandis, quæ eorum statui consentanea sunt, exerceri valeant; plurimùm in Domino commendamus pium morem in plerisque Hispaniarum Diœcesibus vigentem, vt Clerici tam in minoribus, quàm in maioribus Ordinibus constituti, atque etiam Presbyteri, tametsi Beneficia, vel Officia Ecclesiastica non habentes, superpelliceo induti in Ecclesijs, quibus adscripti fuerint, Missæ Conuentuali cum Cantu celebratæ, necnon primis, & secundis Vesperis Officij diebus Dominicis, alijsque Festis assistant. Quin imò enixè hortamur, vt Episcopi aliarum Diœcesium, in quibus mos ille institutus hactenus non fuerit, id in posterum seruari curent in omnibus, ac insuper satagant, vt omnes Ecclesiastici prædicti etiam collationibus habendis coram Parochis suis, vel alijs ab Episcopo deputatis super casibus conscientiæ forum concernentibus, & super ritibus, ac cœremonijs sacris intersint.

Et quoniam in prædictis Hispaniarum Regnis reperiri intelleximus Beneficia, & Cappellanias etiam de Iurepatronatus, vel Ecclesiasticorum, vel Laicorum, nullo tamen certo prouentu instructas, vel adeo tenui, vt nec ad dimidiam, nec ad tertiam partem congruæ pro Clericis ad sacros Ordines promouendis necessariæ ascendat; malis haud quidem leuibus inde erumpentibus occurrere cupientes, statuimus, & mandamus, quod Episcopi ad Beneficiorum, & Cappellaniarum, quæ nullum certum redditum habent, suppressionem statim deueniant. De alijs verò Beneficijs, & Cappellanijs, quarum certus annuus fructus ad memoratam saltem tertiam Congruæ partem non ascendit, decernimus nulli in posterum conferendam esse primam Tonsuram ratione iuris assequendi aliquod

quod ex dictis Beneficijs, & Cappellanijs. Vtque Patronatuum iura, quantùm fieri possit, salua remaneant; liceat Patronis tam Ecclesiasticis, quàm Laicis ad dicta Beneficia, & Cappellanias nominare, non tamen veluti ad Beneficia Ecclesiastica requirentia in nominandis primam Tonsuram, sed tanquam ad legata pia; & nominati, tametsi primam Tonsuram non habentes, ea retinere possint vti pia legata cum onere adimplendi omnia onera a Fundatoribus iniuncta.

Non sine graui animi nostri dolore etiam accepimus, quod, quamquam Tridentina Synodus decreuerit omnes, qui Parochiales, vel alias curam Animarum annexam habentes Ecclesias quocumque modo obtinent, debere diebus saltem Dominicis, & Festis solemnibus plebes sibi commissas pro sua, & earum capacitate pascere salutaribus verbis, docendo ea, quæ Christi fideles ad salutem scire oportet, ac explicando Diuinæ legis præcepta, Fideique Dogmata, puerosque eiusdem Fidei rudimentis imbuendo, & breui, facilique sermone vitia denuntiando, quæ declinare, & virtutes, quas sectari oporteat; nihilominus nonnulli Parochialium Ecclesiarum Rectores, hæc, quæ suarum partium adeo sunt, prætermittunt, culpam huiusmodi a se amoliri nitentes, vel prætextu immemorabilis, sed quidem prauæ consuetudinis, vel quia hæc ab ipsis præstari necesse non videatur, suppetente nimirum copia aliorum habentium Sacras Conciones in alijs Ecclesijs, itemque imbuentium pueros Mysterijs Fidei vel in scholis, vel in compitis. Ne itaque sub inani istarum, aliarumque similium excusationum prætextu tanta Christianæ Reipublicæ pernicies struatur, districtè præcipimus singulis Hispaniarum Archiepiscopis, & Episcopis, vt omnino efficiant, quod omnes ij, qui Animarum curam gerunt, munia prædicta per seipsos, vel, si legitimè impediti fuerint, per alios idoneos diligenter exequantur. Si verò aliqui non satis habiles ad illa obeunda reperiantur; ijdem Archiepiscopi, & Episcopi per alios a se deputandos sumptibus Parochorum minùs idoneorum opportunè suppleri curent: & in posterum Beneficia, quibus Animarum cura imminet, nonnisi verè idoneis ad memorata Officia per seipsos adimplenda conferantur.

Præterea, ne Constitutionis Sancti Pij V. etiam Prædecessoris Nostri, in qua taxatur congrua fructuum portio Vicarijs perpetuis Animarum curam exercentibus assignanda, interpretationem ab eius sententia alienam fieri contingat; declaramus Constitutionem illam pertinere dumtaxat ad Vicarios perpetuos illarum Ecclesiarum Parochialium, quæ alijs Ecclesijs, Monasterijs, Collegijs, Beneficijs, & Locis Pijs vnitæ sint: necnon portionem annuam fructuum, quæ ibidem statuitur assignanda ipsis Vicarijs in summa non maiori, quàm centum, nec minori, quàm quinquaginta scutorum, intelligi

de-

debere de scutis argenteis iuliorum decem monetæ Romanæ pro quolibet scuto.

Quoties itaque in alijs Parochialibus Ecclesijs, quæ, vt præfertur, vnitæ non sint, oportuerit ex aliqua iusta causa prouideri per Coadiutores Parochorum, aut per Vicarios temporarios; curæ erit Episcopis pro data sibi a Tridentina Synodo potestate partem fructuum prædictis Coadiutoribus, aut Vicarijs assignandam determinare in ea quantitate, quæ pro suo prudenti arbitrio, & conscientia conueniens videbitur, ratione videlicet habita redditũum, & emolumentorum Ecclesiæ Parochialis, in qua deputati fuerint, nec non inspectis conditionibus Loci, numero Animarum, qualitate laboris, & quantitate impensarum, quas commissi Officij necessitas postulauerit. Quod si Parochi ab Episcopis moniti, congruo ijsdem termino præfixo, Coadiutores, siue Vicarios temporarios, quoties opus fuerit, assumere neglexerint; poterunt ipsi Episcopi eos, quos huic muneri idoneos censuerint, auctoritate propria deputare cum assignatione antedictæ portionis fructuum. Et nihilominus, vbi etiam prædicti Coadiutores, aut Vicarij temporarij a Parochis nominati, vel assumpti fuerint, de eorum idoneitate Episcopis constare per examen debeat, antequam ad exercitium admittantur; nec satis sit, quod ad Confessiones audiendas antea fuerint approbati, nisi alijs etiam qualitatibus ad Curam Animarum rectè exercendam opportunis præditi noscantur. Quibus si careant, nec Parochi deinde intra alium similem terminum ab Episcopis præfigendum alios verè idoneos nominauerint: tunc pariter ad ipsos Episcopos liberè spectet deputatio cum dicta congruæ assignatione; nec vlla Parochorum contradictio, aut exemptio, aut appellatio, aut cuiuscumque Iudicis inhibitio executionem deputationis, & assignationis certæ partis fructuum in casibus præmissis suspendere possit, itemque non obstante qualibet contraria consuetudine, etiam immemorabili.

Verùm quia non satis Animarum curæ, & necessitatibus quandoque consultum est per hoc, quod ad obeunda Parochialia munia alij Sacerdotes Parochis adiungantur, sed maiora remedia adhiberi oportet, quoties nempe ob Locorum distantiam, siue itineris difficultatem Parochiani sine magno incommodo pro Sacramentis percipiendis, Diuinisque Officijs audiendis accedere ad Ecclesiam Parochialem nequeant; tunc quidem meminerint Episcopi licere sibi pro suo arbitrio, inuitis etiam Rectoribus, vel intra easdem Parochias destinare alias Ecclesias, in quibus Sacerdotes Parochorum Coadiutores Sacramenta ministrent, & Diuinum Cultum exhibeant, vel nouas Parochias, nouasque Parochiales Ecclesias a veteribus distinctas constituere, ijsque nouos Parochos præficere, assignata ex redditibus ad veterem Parochialem Ecclesiam quomodocumque pertinentibus conuenienti portione ad victum eorum

rum

rum, qui, vel tamquam Coadiutores in dictis alijs Ecclesijs deputati, vel tamquam distincti, & independentes Parochi curam Animarum exercuerint; nulla ad præmissa impedienda suffragante appellatione, aut inhibitione,

Cum ad præscriptum quoque Tridentinæ Synodi Episcopis is honor tribuendus sit, qui eorum dignitati conuenit, eisque in Choro, & in Capitulo, in Processionibus, & alijs actibus publicis primus locus esse debeat, & præcipua omnium rerum agendarum auctoritas; mandamus id religiosè, ac perpetuò obseruari in omnibus actibus adeo iustæ huiusmodi præeminentiæ, & auctoritati consentaneis, non obstantibus priuilegijs etiam ex fundatione competentibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, sententijs, iuramentis, & concordijs, quæ suos tantùm obligent Auctores.

Præterea, vt claustralis quoque disciplinæ vigor illibatus permaneat, Pontificiæ nostræ solicitudinis partes etiam duximus interponendas. Cùm itaque experientia compertum fuerit quantum detrimenti illi afferatur, ex quo plures ad religiosum habitum admittantur, quàm vires reddituum patiantur: moderno, ac pro tempore existenti Nostro, & Apostolicæ Sedis in ijsdem Hispaniarum Regnis Nuntio per præsentes committimus, & mandamus, vt curet, & vigilantiam adhibeat, ne contra præscriptum memorati Concilij Tridentini in Monasteria, Conuentus, & Domos, tam Virorum, quàm Mulierum, siue Bona immobilia possideant, siue non possideant, maior numerus recipiatur, quàm qui, vel ex prouentibus proprijs ipsorum Monasteriorum, Conuentuum, aut Domorum, vel ex consuetis eleemosynis, alijsue quibuscumque obuentionibus, in commune tamen conferendis, commodè possit sustentari.

Quoties verò Regulares ad Ordines erunt promouendi, seruetur omnino Decretum Congregationis Cardinalium Concilij Tridentini Interpretum a piæ memoriæ Clemente Papa VIII. Prædecessore etiam nostro confirmatum die 15. Martij 1596., quo sancitur non ad alium, quàm ad Episcopum Dioecesanum literas Dimissorias pro eorumdem Ordinum susceptione a suis Superioribus esse dirigendas, præterquam in casu, quo Dioecesanus a Dioecesi abesset, vel ordinationes non esset habiturus; quo etiam casu in litteris Dimissorijs ad alium Episcopum dirigendis expressa fieri debeat mentio, vel de prædicta Episcopi Dioecesani absentia, vel de illa alia causa, videlicet, quod Ordinationes non sit habiturus: exceptis tamen quoad prædicta Regularibus illis, quibus per speciale priuilegium a Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, vt a quolibet Catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo Indulto nihil per præsentes innouare intendimus. Nouerint autem Episcopi se debere per semetipsos, secluso ægrota-

tio-

tionis casu, Ordines conferre, & sacrorum Ordinum collationem statutis a iure temporibus, ac in Cathedrali Ecclesia, vocatis, & adstantibus Canonicis, publicè habendam esse; vel si in alio Dioecesis loco, semper tamen in Ecclesia quantùm fieri poterit digniori, & præsente Clero eiusdem loci. Ne verò incertitudo, an ipsi ordinationes sint habituri, nimis graue afferat incommodum promouendis, varia Dioecesis loca inhabitantibus; per mensem antè singulis vicibus publico Edicto ab ijsdem Episcopis denuntietur, se ordinationes esse habituros, adeo ut quoties denuntiatio huiusmodi facta non fuerit, inde satis intelligant Regulares, Episcopum Dioecesanum Ordinationes ea vice minimè esse habiturum, sibique idcirco licitum futurum Ordines ab alio Episcopo suscipere cum litteris Dimissorijs suorum Superiorum ad eum directis, seruata in ijs forma superiùs expressa.

Episcopi in omnibus Mulierum Monasterijs sibi subiectis Ordinaria, in alijs verò exemptis auctoritate Sedis Apostolicæ inconcusè obseruari curent, quæ circa Sanctimonialium clausuram, vetitumque in dicta Monasteria ingressum, tam in Decretis Tridentinæ Synodi, quàm in Constitutione similis memoriæ Gregorij Papæ XIII. etiam Prædecessoris Nostri edita Idibus Ianuarij anni millesimi quingentesimi septuagesimi quinti prouidè ordinata sunt.

Perpendentes etiam Christianæ Reipublicæ in primis expedire, vt ministerium, ac potestas clauium in remittendis, retinendisque peccatis rectè exerceatur; declaramus Sacerdotes, tam Sæculares, quàm Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones limitatam, vel quoad locum, vel quoad genus Personarum, vel quoad tempus, non posse pœnitentiæ Sacramentum administrare extra tempus, vel locum, vel genus Personarum ab ipsis Episcopis præscriptum, quocumque priuilegio etiam in vim Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, competente nullatenus suffragaturo. Cumque idem Innocentius Prædecessor per suas die decima nona Aprilis anni millesimi septingentesimi expeditas litteras decreuerit Sacerdotibus tam Sæcularibus, quàm Regularibus non licere confessiones eorum, a quibus ex Indulto prædictæ Bullæ Cruciatæ ad id electi fuerint, audire, absque præcedenti approbatione Ordinarii illius Loci, in quo ipsi Pœnitentes degunt, & Confessores eligunt, etiamsi ab Ordinariis aliorum Locorum antea approbati fuissent, ac etiamsi Pœnitentes Ordinariis illis, qui Confessores Electos approbassent; subditi essent; necnon Confessiones aliter factas, ac respectiuè exceptas, nullas fore, irritas, & inualidas, & Confessores ipso iure suspensos esse: Nos eamdem Constitutionem approbantes, confirmantes, & innouantes declaramus insuper prædictis Sacerdotibus tam Sæcularibus, quàm Regularibus ad confessiones excipiendas, vel ex vi prædictæ Bullæ Cruciatæ, vel ex quocumque alio Priuilegio electis suffragari minimè etiam posse,

ſe, quòd approbati aliàs fuerint ab Epiſcopo illo, qui aliquando fuerit Ordinarius Loci, in quo Confeſſiones audiendæ ſint, ſed talis tunc temporis ampliùs non exiſtat, vel quia ab humanis exceſſerit, aut Epiſcopatui renuntiauerit, vel quia ad aliam Eccleſiam auctoritate Apoſtolica translatus reperiatur; ſed neceſſariam omnino eſſe illius, qui actualiter, & pro tempore Ordinariam Iuriſdictionem in ea Diœceſi exerceat, approbationem. Hæc tamen ſuffragetur etiam tacita, eaque adeſſe cenſeatur, quouſque præcedens licentia, ſiue approbatio duret, & reuocata ab eo non fuerit; in quo caſu noua, & expreſſa impetranda erit, ſi illa præcedenter obtenta, vel per temporis adſcripti lapſum expirauerit, vel per poſteriorem reuocationem ſublata fuiſſet.

Meminerint quoque Regulares ſe excipere non poſſe Confeſſiones Monialium, tametſi eorum regimini, & gubernio ſubiectæ ſint, niſi vltra licentiam ſuorum Prælatorum Regularium præcedat examen coram Epiſcopo Diœceſano faciendum, eiuſque ſpecialis quoad Confeſſiones dictarum Monialium approbatio; remota quacumque contraria conſuetudine, etiam immemorabili.

Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confeſſor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confeſſiones audiat; ſi in poſterum Superiores Regulares quoad Monaſteria ipſis ſubiecta toties prædictum extraordinarium Confeſſorem deputare neglexerint, vel ſi etiam ex proprio eodem Ordine ſemper deputauerint, nec ſaltem ſemel in anno ad id munus elegerint Sacerdotem aut Sæcularem, aut Regularem alterius diuerſi Ordinis Profeſſorem: in his caſibus Epiſcopi pro ſuo arbitrio, & conſcientia deputationem huiuſmodi facere poſſint, nec illa quouis titulo, aut prætextu a Superioribus Regularibus valeat impediri.

Epiſcopi inſuper abuſus omnes, qui in Eccleſijs aut Sæcularibus, aut Regularibus contra præſcriptum Cæremonialis Epiſcoporum, & Ritualis Romani, vel rubricas Miſſalis, & Breuiarij irrepſerint, ſtudeant omnino remouere. Et, ſi aduerſus ea, quæ in dicto Cæremoniali ſtatuta ſunt, conſuetudinem etiam immemorabilem allegari contingat; poſtquam recognouerint, aut eam non ſatis probari, aut etiam probatam ſuffragari, vtpote irrationabilem, de iure non poſſe: executioni eorum, quæ in dicto Cæremoniali conſtituta ſunt diligenter incumbant; nec vlla ſuſpenſiua appellatio admittatur.

Sedulò pariter curent ijdem Epiſcopi, vt eliminentur abuſus, ſi qui forſan, tam quoad Eccleſiaſticos Sæculares, quàm quoad Regulares inducti fuerint aduerſus Concilij Tridentini Decretum de obſeruandis, & euitandis in celebratione Miſſarum ſeſſ.22., & contra Regulares, ſi opus fuerit, procedant ex Apoſtolica delegatione in eo decreto ipſis indulta, poſtpoſita quacumque appellatione ſuſpenſiua, ſed ſolùm reſeruata in deuolutiuo ſuper quocumque dubio,

quod

quod excitari contingeret, declaratione Congregationis pro tempore existentium S.R.E. Cardinalium memorati Concilij Interpretum.

Cumque circa Missarum celebrationem in priuatis Oratorijs, necnon circa vsum Altaris gestatorij, a recol. mem. Clemente Papa XI. Prædecessore etiam nostro opportunum Decretum promulgatum fuerit die 15. Decembris anni 1703: Episcopi dent operam, vt omnia ibidem Statuta etiam in Regnis Hispaniarum seruentur, idemque Decretum in suis respectiuè Diœcesibus, vt faciliùs omnibus innotescat, publicari faciant, addita etiam prohibitione, ne in priuatis Regularium Cellis, siue Cubiculis erigatur Altare pro re Sacra ibidem facienda, & contra quoscumque contrauenientes censuris etiam Ecclesiasticis procedant, adhibita quoad Regulares auctoritate Sedis Apostolicæ in memorato Decreto ipsis delegata, remotaque quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili. Declaramus tamen, quod cum in prædicto Decreto statuatur, non licere Episcopis extra Domum propriæ habitationis in Domibus Laicis erigere Altare, ibique Sacrosanctum Missæ sacrificium celebrare, siue celebrari facere; huiusmodi prohibitio intelligenda non sit de Domibus etiam Laicis, in quibus ipsi Episcopi fortè occasione Visitationis, vel itineris hospitio excipiantur, vt nec etiam quando Episcopi in casibus a Iure permissis, vel de speciali Sedis Apostolicæ licentia absentes a Domo propriæ ordinariæ habitationis, moram idcirco faciant in aliena Domo per modum similis habitationis: his enim casibus licita ijs erit erectio Altaris ad effectum prædictæ celebrationis, non secus, ac in Domo propriæ ordinariæ habitationis.

Præcipimus quoque accuratè attendi, ac adimpleri quęcumque alia præscribuntur in eiusdem Generalis Synodi sess. 25. de Regularibus, & Monialibus. Cumque in cap. 25. amplissimè derogetur omnibus contrarijs Priuilegijs sub quibuscumque formulis verborum conceptis, ac Mare magnum appellatis, etiam in fundatione obtentis, necnon Constitutionibus, & Regulis etiam iuratis, atque etiam consuetudinibus, vel Præscriptionibus, etiam immemorabilibus; sciant omnes derogationem huiusmodi non ad ea tantùm referri, quæ in prædicto Capite continentur, sed etiam ad alia, quę in singulis superioribus Capitibus eiusdem sessionis constituta sunt.

Ad hæc, vt recta in Iudicijs ratio seruetur, præcipimus, quod vbi in Causis Criminalibus Ordinarij Locorum in Regnis Hispaniarum processerint ex Officio, hoc est non ad vllius querelam, siue accusationem, si ab eorumdem Ordinariorum Sententijs appellatio, vel ad Sedis Apostolicæ Nuntium, vel ad Metropolitanos interposita fuerit; tunc (ne alioquin, si nullus Actoris partes gerat, delinquentes pœnam suis criminibus debitam effugiant), Procuratores Fiscales Tribunalis Nuntiaturæ Apostolicæ, & respectiuè etiam Curiæ Metropolitanæ, instantias, aliosque actus desuper necessa-

cessarios peragant, & prosequantur, vt prędictæ Ordinariorum sententiæ iustam confirmationem, & executionem obtineant. Quod si dictis Procuratoribus Fiscalibus non citatis, & inauditis, contrarias Sententias in gradu appellationis proferri contigerit; istæ prorsùs nullę sint, ac irritæ cum omnibus actis gestis, nullumque sortiri debeant effectum: quin immo præcedentes Ordinariorum sententiæ executioni mandentur, perinde ac si appellatio ab ijs interposita nullatenus fuisset.

Cęterùm cum generaliter circa appellationes, & inhibitiones satis prouisum fuerit per Constitutionem piæ mem. Innocentij Papæ IV. Prædecessoris etiam Nostri in Cap. *Romana*, ac etiam per Decreta Concilij Tridentini, itemque alia edita die 16. Octobris 1600. à Congregatione Negotijs, & Consultationibus Episcoporum, & Regularium præposita, & a præfato Clemente VIII. Prædecessore confirmata, ac denique etiam alia promulgata tempore Pontificatus similis mem. Vrbani Papæ VIII. Predecessoris itidem Nostri, die videlicet 5. Septembris 1626., volumus, & mandamus, quod quidquid in omnibus memoratis Constitutionibus, & Decretis statuitur, diligentissimè per omnes ijs comprehensos obseruetur in Causis ad Curias Ecclesiasticas pertinentibus in Regnis Hispaniarum; quacumque consuetudine etiam immemorabili, vel quouis priuilegio, aut stylo concedendi etiam quasdam Inhibitiones nuncupatas temporarias penitùs excluso.

Quo verò ad Iudices Conseruatores, & modum, ac facultatem procedendi in Causis Ciuilibus, quæ ad eorum cognitionem pertinere possint, inuiolatè custodienda erit norma præscripta in Constitutionibus fel.rec. Innocentij IV., Alexandri IV., Bonifacij VIII., Gregorij XV., aliorumque Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum hac de re editis, necnon in Decretis Concilij Tridentini, sub pœnis ibidem contentis, quas præsenti nostra Constitutione innouamus, & confirmamus; hoc etiam addito, vt ijdem Iudices Conseruatores, & mandatorum suorum Executores exhibere debeant Episcopis, alijsque locorum Ordinarijs litteras suæ deputationis, quorum vigore procedere intendant.

Enixè denique, & ex intimo Paterni Cordis Nostri sensu omnes e religiosissima Hispanica Natione monemus, vt memores sint teneri se exactè, firmiter, & cum effectu obseruare etiam omnia, & singula in cæteris omnibus eiusdem Tridentini Concilij Decretis sancita. Et ne eorum executio post hac vllo modo impediatur, aut retardetur; decernimus, ac declaramus nullum pro impedienda, aut suspendenda executione Conciliarium sanctionum eiusmodi, aut Decretorum, quæ ab Ordinarijs edita fuerint pro executione pariter eorum, quæ in ipso Concilio statuta sunt, suffragari posse, ac debere contrarium Priuilegium, quod ante prædicti Concilij promulgationem a Sede Apostolica obtentum fuerit, nisi etiam post

ipsum

ipſum Concilium fuerit in forma ſpecifica ab eadem Apoſtolica Sede confirmatum, vel nouiter conceſſum; itemque obſtare non poſſe vllum Statutum, vel Concordiam, quæ a prædicta Apoſtolica Sede ſpecialiter confirmata non ſit, neque quemcumque longæuum non vſum, aut contrariam conſuetudinem, vel præſcriptionem etiam centenariam, vel immemorabilem, niſi forſan præfatæ conſuetudinis, aut præſcriptionis materia capax ſit, & inſuper conſuetudo, aut præſcriptio immemorabilis probata iam ſit, & admiſſa a competenti Iudice per tres Sententias conformes, vel per vnam, quę in iudicatum tranſierit, nec demum quamcumq; appellationem, ſiue inhibitionem etiam temporariam; reſeruato dumtaxat recurſu in deuolutiuo ad memoratam Congregationem Cardinalium eiuſdem Concilij Interpretum; quibus etiam tamquam Exequutoribus præſentium noſtrarum litterarum, non ſolum committimus, & mandamus, vt eas, ipſarumque Decreta, & Ordinationes omnes perpetuò, & inuiolabiliter obſeruari faciant cum eadem poteſtate, quæ ijſdemCardinalibus a Sede Apoſtolica tributa eſt pro executione Decretorum memorati Concilij, ſed etiam priuatiue facultatem impertimur, quandocumq; opus fuerit, interpretandi, explicandi, ac declarandi eamdem noſtram Conſtitutionem, omneſque, & ſingulas Ordinationes in ea contentas (exceptis his, quæ ad Cœremoniale Epiſcoporum, Rituale Romanum, & Rubricas Miſſalis, & Breuiarij pertinent) quatenus illis dubietas aliqua, aut difficultas emerſerit; non retardata tamen interim illarum executione, adeo vt ante huiuſmodi executionem nec vllus recurſus ad eamdem Congregationem Cardinalium, nec vlla ſuper quouis Dubio conſultatio promoueri poſſit. Decretis verò, Declarationibus a prædicta Congregatione faciendis, poſtquam noſtra, aut Romani Pontificis pro tempore exiſtentis approbatio acceſſerit; ſtatim quæcumque reclamatio, aut conſultatio omnino ceſſare, perpetuumque ſilentium deſuper impoſitum cenſeri debeat.

Decernentes pariter eaſdem præſentes literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, in omnibus, & per omnia pleniſſimè ſuffragari, & ab eis reſpectiuè inuiolabiliter, & inconcuſsè obſeruari debere; ſicque, & non aliter per quoſcumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatij Apoſtolici Auditores, ac eiuſdem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac Sedis præfatæ Nuntios, alioſue quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quauis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & authoritate, vbique iudicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quauis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non

Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de iure quæsito non tollendo, alijsque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Iesu, & quorumuis Monasteriorum, Conuentuum, Ecclesiarum, locorum Piorum, alijsue quibusuis etiam Iuramento, confirmatione Apostolica, aut quauis firmitate alia roboratis Statutis, & Consuetudinibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus, Priuilegijs quoque, Indultis, & litteris Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Iesu, ac Monasterijs, Conuentibus, Ecclesijs, & locis Pijs prædictis, illorumque respectiuè Superioribus, alijsue quibuslibet personis, etiam specialissima mentione dignis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusuis etiam derogatoriarum derogatorijs, alijsque efficacioribus, & insolitis clausulis, irritantibusque, & alijs Decretis, etiam motu, scientia, & de Apostolicæ potestatis plenitudine in genere, vel in specie, seu aliàs quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, & innouatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & indiuidua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quæuis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc seruanda foret, illorum omnium, & singulorum tenores, ac si de verbo ad verbum exprimerentur, & insererentur, nihil penitùs omisso, & forma in illis tradita obseruata, eisdem præsentibus pro expressis, & insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expressè derogamus, cęterisque contrarijs quibuscumque.

Volumus autem, vt earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarij publici subscriptis, & sigillo alicuius Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides, tam in Iudicio, quàm extra illud vbique adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Maiorem sub Annulo Piscatoris die xiij. Maij 1723. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliuerius.